

den utvøltigt, naar det ikke var en Kjendsgjerning, og da jeg selv i indværende Aar er i Statsrevisionen, kan jeg tilføie, at endnu iaar har Statsrevisionen aldeles Intet modtaget, ikke alene ikke for de Aar, her ere omtalte, men, hvad jeg i Grunden anseer for endnu værre, heller ikke noget Regnskab for det sidste Aar, thi om det end maatte vise sig overordentlig vanskeligt at opgjøre de gamle Regnskaber, idet en saadan Opgjørelse bliver desto besværligere, jo længere man skal gaae tilbage, saa er det jo dog aabenbart, at naar det virkelig var Bedkommendes alvorlige Villie at faae gjort idetmindste en god Begyndelse, da kunde denne i alt Fald nok have viist sig paa den Maade, at man fra den Tid af, da Statsrevision og Rigsdag med fuld Kraft udtalte sig om de uheldige Regnskabsforhold, havde forberedt sig paa en Ordning, hvorved en god fremtidig Regnskabsaflæggelse blev sikret. Man kunde dog have begyndt en bedre Regnskabsaflæggelse ved for 1866—67 fra Begyndelsen af at have forberedt sig paa at have Alt tilstede for at afgive det aarlige Regnskab i god Form og med alle Oplysninger. Men ikke blot ikke for de 5 Aar, som der er Tale om i Udvalgets Betænkning, men heller ikke for det følgende Aar 1866—67 har Statsrevisionen modtaget mindste Spor af Regnskab. Det ligger i Sagens Natur, at Statsrevisionen maa minde Ministeriet om, at den ikke har modtaget et saadant Regnskab, men Virkningen af en saadan Erindringskrivelse er jo tvivlsom, da man i adskillige Aar itvæl forgjæves har forsøgt herved at udrette Noget. Jeg har derfor troet, at det nu var rigtigst at gribe denne Leilighed til itide offentligt at fremsætte, hvorledes indtil Dato Forholdet er ogsaa for det Regnskabs Bedkommende, som først vil komme til at foreligge den kommende Rigsdag, nemlig Regnskabet for 1866—67.

Ordføreren: Hvad det Punkt angaaer, som er bragt paa Dmtale af det ærede Medlem, der ogsaa er Medlem af Udvalget (Thural), da er det en Sag, som ifølge den af Statsrevisionen afgivne Betænkning vil komme for til næste Aar, og derfor har Udvalget ikke

troet fra sin Side som Udvalg allerebe nu at burde gjøre den til Gjenstand for nogen udsørlig Dmtale. Forholder det sig virkelig saaledes, som de, først efterat Udvalgets Betænkning var afgiven, fremkomne Oplysninger lade formode, at der maaskee kan være sældet en noget for streng Dom om den paagjældende Mand, hvis Navn er nævnet i Betækningsposten, vil der jo blive tilstrækkelig Anledning til Berigtigelse, naar den næste Statsrevisions Beretning foreligger. Med Hensyn til det sidst omtalte Punkt, den grønlandske Mission, gaaer Statsrevisionens Indstilling, hvori Udvalget har erklæret sig enig, ud paa, at den næste Statsrevision skal paasee Berigtigelsen af den grønlandske Missions Regnskaber, men Udvalget har ikke kunnet finde, at der for Dieblikket var Anledning til nogen anden Indstilling end denne; det har derimod udtalt sin meget bestemte og alvorlige Formening om den reent ud sagt utilfredselige Tilstand, hvori dette Regnskabsvæsen hidtil har befundet sig, og jeg tillader mig paa Udvalgets Vegne at knytte det Haab til den ærebe Finantsministers Tilstedeværelse, at han specielt vil tage sig af denne Post og sørge for, at man ikke ved en fremtidig Statsrevisions Arbejder skal komme til at staae netop paa det samme Stadium som nu, og det saa meget mere, som der i en af den nuværende Finantsminister contrasigneret Finantslov og i den, der endnu er under Behandling, findes optaget en udtrykkelig Bevilling til at oparbejde disse Regnskaber.

Finantsministeren: Jeg skal dertil kun svare, at jeg selvfølgelig heller ikke finder det forsvarligt, at den grønlandske Mission ikke indkommer med sine Regnskaber, saaledes at de kunne behandles, men jeg seer mig i Dieblikket ikke istand til at sige Andet herom, end at jeg skal lade det være mig magtpaaliggende at see at fremkalde en Tilstand, som kan kaldes forsvarlig, idet jeg gjentager, at jeg ikke paa nogen Maade kan billige Tilstanden, som den nu er.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, stred man til Afstemning, hvorved: